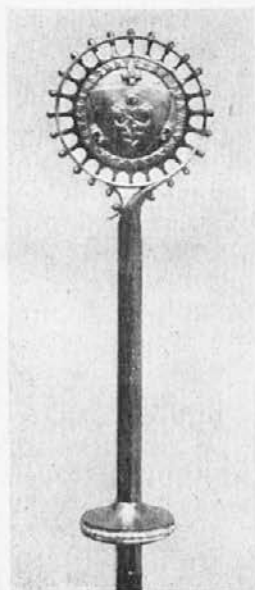

LETO XII.

V LJUBLJANI 1. in 15. MARCA 1943-XXI

ŠTEV. 11-12

Škofovska palica
Ljubljanskega škofa
Gregorija Rožmana
z grbom in geslom
CRUCIS PONDUS ET
PRAEMIUM - KRIŽA
TEŽA IN PLAČILO

1883-1943

Prevzvišeni!

Ob Vaši šesdesefletnici se hoče slovensko dijaštvo, ki mu je Marija Zvezda vodnica, še tesneje strniti okrog Vaše pastirske palice, z iskreno željo in vročo prošnjo k Jezusu in Mariji, da bi se nad Vami in vsemi Vašimi ovčicami spolnil tudi drugi del Vašega prerokškega škofovskega gesla **»Križa teža in plačilo«**

ZA KRISTUSA Z MARIJO
pod
vodstvom svojega škofa!

Naš dobri pastir

Hudo je bilo po prejšnji svetovni vojski v Marijanišču. Višješolci so se vračali v zavod z bojišča. In v teh hudih razmerah je prišel za prefekta dr. Gregorij Rožman.

Ko je prvič prišel med nas, je spregovoril le nekaj besed v pozdrav, a spregovoril tako, da smo začutili v novem prefektu dobrote in ljubezni polnega, a obenem odločnega vzgojitelja mladih duš. To so nam izražale njegove besede, še bolj pa poteze obraza in živahnost njegovih oči.

Skrben kot oče.

Večidel je živel in delal z nami. Često se je s svojim prodornim pogledom zazrl zdaj v tega zdaj v onega izmed svojih gojencev, kot bi hotel prodreti do dna njegove duše. In je tudi prodril. Ljubezen do mladine mu je tako za-

ostrila pogled. Odkrival je v nas težave in viharje, bolečine in radosti, poraze in zmage. Ko je z vso obzirnostjo z nami govoril o tem, kar smo sicer tako skrivali v sebi, smo mu z lahkoto in tako radi zaupali vse. Čutili smo v njem več kot razumevajočega očeta.

Umetnik v oblikovanju mladih duš.

Kako ognjevitost in prepričevalnost nam je govoril pri raznih sestankih! Njegove kretnje, plamteče oči, živahna in jasna beseda — vse to nas je prepričevalo bolj kot s prisego podana beseda. Kako prepričevalno nam je govoril o dolžnosti do dela, o ljubezni do naroda in o delu za narod! Kako nepozabno nam je govoril o lepoti fantovega življenja, o njegovem ponosu in časti. Ob njegovi besedi so se razvnele naše duše, naše oči so blestele, naš pogled je bil nanj prikovan. Bil je umetnik, ki je koval in oblikoval naše duše kot nihče drugi. Čutili smo, kako smo rastle ob njem!

Svečenik.

Največji nam je bil pred oltarjem, ko je maševal ali nam govoril o Bogu in o Mariji. Takrat je vso svojo dušo in svoje srce položil v svoje besede in kretnje, v svoje oči. Siloma je naše misli in želje trgjal od zemlje in jih dvigal v božje višine, v katerih je živel sam. Znal nam je v dušah odkriti, da smo zares rojeni za Boga in da more le Bog postati resnična radost in moč naše mladosti. Vedno več se nas je zbiralo pri njegovih kongregacijskih sestankih, da je končno kapelica postala premajhna.

Ko smo legali spat in se je poslovil od nas, je hitel v kapelo ter tu molil za nas, molil često pozno v noč in se z Bogom boril, da bi nam dobro bilo.

Prijatelj telesno in duhovno ubogih.

Čeprav je bil zaradi svoje dobrote sam vedno brez sredstev, je rad sprejemal siromake, se razgovarjal z njimi kot s starimi dobrodošlimi znanci, poslušal njih tožbe o gorju in težavah ter jim od tega dajal, česar je sam premalo imel. Čudili smo se in pri sebi sodili, da to ni prav, zlasti da preveč dragocenega časa žrtvuje za te nepoznane mu goste. A on je ostal prijatelj ubogih.

Kolikokrat je — zlasti pozneje, ko je zavod zapustil — hitel v trdi zimi, v blatni pomladi ali jeseni dolge ure hoda v hribe, celo v daljne Slovenske gorice med naše kmečke in delavske fante, da jim predava, zlasti da jih v duhovnih vajah zbližuje z Bogom. Še preden je postal škof, je dodobra poznal mladino naših župnij.

Mi smo postali njegovi.

Kdo bi se čudil, če se ga je oklepalo vse? Kdo bi se čudil, če je popolnoma preoblikoval prej tako čudno duhovno podobo mlade družbe zaupanih mu dijakov? Le zelo zelo redki so se mu odtujili. A še ti so morali vsaj v srcu priznati, kako velik je on, in kako majhni so bili sami. Tiho, skoraj skrivaj so zapustili njega in zavod. A on je zrl za njimi z bolečino v duši kot Kristus, ko ga je zapuščal mladenič.

In tako je bilo povsod, kamor je prišel. Vse je pridobil, vse osvojil; zato se ga je vse, zlasti pa mladina, oklepalo kot najboljšega prijatelja in vodnika.

On je naš škof.

Bil nam je oče, bil je mojster naših duš, naš svečenik, prijatelj ubogih. In to ne samo nam! Vsej slovenski mladini. Še v večji meri kakor prej, nam je vse to danes kot škof. Ne more sicer med nas, kot je prihajal svoje dni. A vemo, da se v molitvi z Bogom razgovarja o nas, vemo, da se s svojimi žrtvami in v svojem trpljenju bori z Bogom za nas, vemo, da je kakor nekdanj, tako tudi danes ves naš! In mi smo njegovi! Njegovi načrti so naše naloge! Njegove želje so nam ukazi! Mi smo njegovi, njegovi v svojih molitvah, v svojem delu in žrtvah! Mi smo njegovi: vsi ena sama armada pod vodstvom svojega škofa! Zato je njegov praznik — njegova šestdesetletnica — tudi naš praznik.

Pravljica gora Peca, pod katero se je v vasi Dolinčičah dne 9. marca 1885 rodil škof dr. Gregorij Rožman.

Sveti oče Pij XII.

*govori
in blagoslavlja . . .*

»Blagoslavljam vse, ki so vam dragi, blagoslavljam vaše domove in družine, blagoslavljam narode in kraje, iz katerih prihajate, blagoslovljeni naj bodo posebno vsi, ki od te vojske trpijo, najprej pa ubogi otroci. Blagoslavljam trpeče na frontah, v ječah in v izgnanstvu. Blagoslavljam vas iz polnosti srca in prosim Najvišjega, naj vam podeli v obilnosti vsega, kar potrebujete za dušo in telo.«

Vilko Fajdiga

Usmiljeni Samarijan

(Ob četrty obletnici kronanja papeža Pija XII.)

»Kateri izmed teh treh, se ti zdi, je bližji tistemu, ki je padel med razbojnike?« On je dejal: »Tisti, ki mu je skazal usmiljenje.« Jezus mu je rekel: »Pojdi in tudi ti tako delaj!« (Lk 10, 36. 37.)

Človeštvo je padlo med razbojnike. Napuh, lakomnost, nečistost, nevoščljivost, požrečnost, jeza in lenoba so njihova imena. Ranjeno in strto leži na tleh, oropano vsega lepega in zdravega. Neizmerno trpi in prosi, da bi se ga kdo usmilil. Kdo bo njegov usmiljeni Samarijan? Tisti, ki je v Jezusovem imenu prelomil z vsem farizejstvom in zato ne dela razlike med prijateljem in sovražnikom, kadar sta oba v stiski: papež, namestnik samega Jezusa v Cerkvi božji. Tudi njemu se je zasmilila množica žalostnih, ponižanih in razžaljenih, množica otrok brez staršev in ljudi brez doma. Pomagati mora. Hoče...

Ko je Pij XII. sedel na Petrov prestol, so bili časi že hudi. Vsi so se ga zveselili, ker so iz vsega, kar so o njem vedeli, po pravici sklepali, da bo nosil njihove bolečine in čutil z njimi. Saj je bil že prej dober kot domač kruh. Kakor Filip Neri je najrajši zbiral okrog sebe prav v njegovi cerkvi zanemarjeno rimsko mladino. Ko je zabeznela pretekla svetovna vojna, je pomagal papežu Benediktu zdraviti njene rane. Ko pa so ga postavili za papeževega zastopnika v Nemčijo, revežev in bolnikov ni nikdar pozabil. Obiskoval je jetnike po taboriščih in njihove grobove hodil blagoslavljal. A ko je zabeznela druga svetovna vojna, je bil izbran sam za Petrovega naslednika in vrhovnega oskrbnika božjih skrivnosti na zemlji. In po pravici so se ga trpeči zveselili: bili so in so še danes prvi deležni njegovih dobrot, najprej nadnaravnih darov, pa tudi navadnih naravnih, ki jim pravimo kruh, obleka, knjiga... Vsem je postal usmiljeni Samarijan.

Sam sem ga večkrat videl. Vedno isti vtis: mož božji, ki izgoreva za druge. Naj sprejema vladarje ali preproste vernike, vedno je isti dobri pastir, ki se sklanja k svojim ovcam. Čim manjša je katera od njih, toliko niže se skloni. V septembru 1942 je bilo srečanje posebno lepo. Dovolili so nam vstop v eno manjših sob sicer tako velikega Vatikana, da bi bilo vse bolj domače in prirčno. Bilo nas je malo, saj veste, da v gneči nima on časa in ti ne prilike za bolj intimen razgovor. Vstopil je točno ob devetih zjutraj. Zakaj ne bi padli na kolena, če pa je zasijal beli talar Kristusovega namestnika in poglavarja svete Cerkve. Brez vseh formalnosti in uvodov je začel z avdienco. Kako? Tako kakor smo si vsi želeli. K vsakemu je stopil in ga najprej dvignil k sebi, da staja se laže pogovarjala. Vse si mu lahko povedal, kar je težilo srce ali skrbelo dušo. Na vse je pritrjeval z glavo, češ da te je dobro razumel in da ti hoče dobro. Desnica se mu je dvignila v blagoslov, brž ko si imenoval drago ti ime ali težko zadevo. Govoril je tako tiho in obzirno, ker je razumel tvojo željo, da sosed tvojih skrbi slišati ne sme. Kako je bil vsak srečen, ker je lahko vse povedal in je videl, kako resno si papež zapominja vsako tvojo prošnjo in zadevo. Če si kdo ni upal vstati, je globoko sklonjen z njim govoril in če treba tudi dolgo. Materi je pobožal otročička, saj ga je zato prinesla, ker je slišala, kako blagoslov Pija XII. ozdravlja. Malo predrzna gospodična ga je poprosila, če bi ji dal rožni venček in — takoj ga je poslal iskat. Neki duhovnik mu je s severa pripeljal pokazat svoje najboljše fante. Pred njimi se tudi Pij XII. vzravna, kakor da je nabor in jih je treba za boje potrditi. V avdienci je bila veččlanska družina. Koliko si dá sveti oče z njo opraviti! Mater povprašuje o otrocih: če imajo dovolj jesti, kako žive, kakšne poklice si bodo izbrali. In potem se zopet vrača od zadnjega k prvemu in se vsakemu daje kakor da ni nikogar več, ki čaka nanj. Tako zelo dober in tako človeški se mi je zdel, da sem si moral klicati v spomin: namestnik Jezusa Kristusa, naslednik sv. Petra, poglavar sv. Cerkve, vladar Vatikanske države, najvišji učitelj, duhovnik in pastir... Sama od sebe pa mi je prišla misel: svetnik. Pa ni bila samo moja. Mnogi pravijo tako.

Nekoč pa je bil sprejem v veliki dvorani. Sveti oče je prišel opoldne, že ves truden in izčrpan, saj je sprejemal in se sklanjal k človeštvu že od devete ure dalje. Da pa je res vedno oče vseh, smo posebno jasno videli v čudovitem blagoslovu, ki so nam ga podelile njegove v križ razpete roke: »Blagoslavljam vse, ki so vam dragi, blagoslavljam vaše domove in družine, blagoslavljam narode in kraje, iz katerih prihajate, blagoslovljeni naj bodo posebno vsi, ki od te vojske trpijo, najprej pa ubogi otroci. Blagoslavljam trpeče na frontah, v ječah in v izgnanstvu. Blagoslavljam vas iz polnosti srca in prosim Najvišjega, naj vam podeli v obilnosti vsega, kar potrebujete za dušo in telo...«

To je Pij XII. — usmiljeni Samarijan trpečega človeštva.

Mauser Karel

Samogovor

*Pojdi duša — sama sva,
pojdi duša — romajva,
romajva do Jezusa.*

<i>Zunaj je večer in mraz</i>	<i>V treh hoditi je lahkó:</i>
<i>— sveča vere že gori, —</i>	<i>— On bo nosil najin križ. —</i>
<i>še pred jutrom srečal bo</i>	<i>Vstani duša! Ne bojiš</i>
<i>Jezus naju sred poti.</i>	<i>menda se poti v nebo?</i>

Sveti Jožef

Leyer L., Zaspip

Venčeslav M. Vrtovec D. J.

Ta mesec praznujemo praznik sv. Jožela

»Slišiš, vzemi si ga za zgled in za zavetnika! Pri njem je bilo vse tako preprosto in možato, samo po sebi umevno. Ljubil je Boga iz vsega srca, z vso dušo, in Jezusa tudi. Ljubil je »Marijo, svojo zaročeno ženo« stokrat bolj kot sebe. O sebi pa ni nikdar visoko mislil, ko da komaj prihaja kje kdaj v poštev. In prav zato je storil vse, kar je bilo v njegovih močeh, za Jezusa in Marijo. Živel je za druge. Ubog je bil in s tresočo se roko je lomil otroku in ženi kruh, ki ga ni bilo nikdar preveč. In vendar ni tožil nemirno in nikdar ni šel nihče praznih rok od njega.

Hude in grenke preizkušnje razuma in srca mu je Bog pošiljal na pota njegovega življenja. Toda

Debatna ura

Znamenje preroka Jona. Oh ta prerok Jona in njegova čudna usoda! Kolikokrat je na dnevnem redu študentovskih debatnih ur, kadar drugega ni pri roki. Saj je njegova zgodba vsaj v glavnem vsem znana. Bog ga je poslal oznanjat pokoro v poganske Ninive, on pa je hotel uteči božjemu naročilu tako, da se je ukrcal na ladjo, ki je nameravala odpluti ravno v nasprotno smer, proti zahodu. A med vožnjo je nastal hud vihar. Nastala je nevarnost, da se ladja razbije. Mornarji so zmetali v morje vse, kar se je dalo, da bi ladjo olajšali. A vihar se ni pomiril. Preprosti možje so bili prepričani, da se bogovi srdijo na katerega izmed njih. Sklicali so vse, tudi Jona, ki se je bil skrtil v osrčje ladje, in predlagali: »Čujte, žrebajmo, da zvemo, zakaj nas je zadelo to zlo!« In glej, žreb je zadel — Jona. Takoj jim je moral povedati, kaj je zagrešil. Skesano jih je prosil: »Vzemite me in me vrzite v morje! In morje bo odnehalo od vas, ker vem, da je zaradi mene prišel nad vas ta veliki vihar.« In vrgli so ga v morje. A Bog ga je čudežno rešil: požrla ga je velika riba, ki ga je čez tri dni izbljuvala na suho.

Tridnevno Jonovo bivanje v trebuhu ribe je Jezus sam uporabil kot ponazorilo za prerokbo o svojem vstajenju po treh dneh bivanja v grobu. (Prim. Mt 12, 38 do 42.) To je znamenje preroka Jona, ki ga Jezus obljublja nevernim Judom. A prerok Jona

nam je lahko še v drugem pogledu znamenje! Znamenje, ki je bolj potrebno temeljitega razgovora in spraševanja kakor pa njegova čudna rešitev. To znamenje je njegov skriti greh, ki je bil kriv vse nesreče!

Ali ni tudi moje in tvoje življenje, sestra in brat, kakor ladja, ki jo premetavajo viharji? Zakaj? Vzrokov iščemo dostikrat daleč proč. Tudi pomagati si hočemo z mnogimi žrtvami. A viharji se ne pomire. Kaj pa če je tudi v ladjici mojega osebnega življenja skrit prerok Jona — nepokorščina, greh, ta in ona napaka, ki je ne maram popraviti? Misliš, da je kaka druga rešitev, kakor odvreci tega Jona? Ne! Vihar se ne bo pomiril prej, dokler tega ne storiva!

Pa tudi našo skupno usodo dostikrat primerjamo ladji na morju. In glej, tudi to ladjo je zajel velik vihar! Rešiti se ga hočemo z velikimi žrtvami: marsikaj smo že odmetali, marsičemu se že odpovedali. A izboljšanja ni in ni. Kaj če morda krivec vsega gorja še vedno mirno spi med nami. In če bi tudi mi žrebali? Pa bi žreb zadel — tebe? Zakaj pa ne? Moreš reči, da si brez greha? In en sam greh je tako veliko zlo, da ga vse človeštvo z vsem možnim trpljenjem ne more samo popraviti. Torej — sem lahko Jona — jaz ali ti. In prav zaradi mene se ladja človeštva lahko potaplja! Prav zaradi mene in mojega morda nikomur znanega greha vsi trpe in umirajo...

Tudi to je znamenje preroka Jona! Če ne za šolsko debatno uro, pa za postno premišljevanje, zlasti pa za duhovne vaje, ki jih opravljamo te dni. Drò!

sveti mož ni spraševal, čemu to in zakaj ono, marveč je v živi veri in s čvrstim zaupanjem upognil svoja ramena za vsa bremena; saj je vedel, da so od Boga, ki je dober in zvest in vsemogočen. Zato tudi pobotosti ni poznal. Bridkost je poznal, bridkost, a obupavanja nikdar. Kar Bog stori, vse prav stori. Kakor se bršljan oklepa krepkega debla, tako so se njegove roke oklepale Previdnosti in Boga. Če bi se bil oklepal majavega trsta, bi bil z njim vred omahnil, tako pa ni. Bil je mož trdnosti, odpornosti in vztrajnosti. V Bogu zasidran. In vendar tako prisrčen in čist in mehak, otroško vedra, mlada duša. Zato mu je zopet in zopet tudi sredi hudih dni posijalo sonce popolne tolažbe in radosti.

Glej, Bog ga je postavil za gospodarja svoje hiše, svoje dežele in svojega ljudstva. Tudi našega! Da bi bil vsem varuh in svetla luč! Daj, stopi ob sredah vsaj, ki so njemu posvečene, v cerkve in razmišljaj med mašo o vsem, kar veš iz njegovega življenja. Spoznal boš in doumel marsikaj!

(Iz postnega pisma prijateljem v knjigi
»Iz tistih dni«, str. 32.)

Knjigo bivšega urednika »Nase zvezde« in velikega prijatelja dijaštva p. Vrtovca ponovno vsem priporočamo.

J. Riboulet

Nasveti za duševno delo

Zatajaj samega sebe! Stari so rekli, da je modrosti deležen le junak. Če boš borben in pogumen, boš uspel. Slabotnemu so sojeni le polovični uspehi.

Herkulu — tako pripoveduje bajka — sta se na razpotju življenja prikazali dve ženski, ki bi ga bili radi zvalili za seboj. Lepa in zapeljiva mu je obljubljala samo užitke, druga pa ga je klicala k junaškemu, strogemu in truda polnemu življenju. Herkul je prvo odklonil in se odločil za drugo. In glej, postal je junak, ki ga je slavila vsa Grčija.

Morda si doslej manj zavestno izvrševal svoje dijaške dolžnosti. Toda sedaj si v dobi, ko odloča volja. Le-ta pa je toliko svobodna, kolikor je prosta strasti. Zato je zatajevanje abc duševnega dela in nadnaravnega življenja. Po njem si rešimo vse svoje zmožnosti. Posebno pa velja: »Blagor čistim, ker bodo Boga gledali.« Avguštin z vsemi svojimi talenti ni prišel do resnice, dokler si ni očistil srca. Plato je dejal: »Postati čist in umreti.«

Zato se bori vztrajno zoper vsa zla nagnjenja svoje narave. Naj ti grde misli ne zasenčijo luči razuma, srce naj goji le plemenite želje in varuj se vsake nelepe besede. Veliki slikar Corot se je bal celo vsake dvoumne besede. Prepričan je bil, da vsako predajanje nižjemu človeku škoduje umnosti in da tak človek more postati morda še slikar, nikdar pa ne umetnik.

Dionizij Cochin je pisal l. 1871. svojemu očetu: »Kako sem vam hvaležen, da ste me naučili verovati v Boga. Če bi mi vera ne nudila pomoči, bi se potapljal že davno v omejenosti in grdi živalskosti.« Oče pa mu je odgovoril: »Človek dvajsetih let misli, da bo obvladal svet s svojo mislijo, besedo in deli. Toda le polovico teh želja pride od zgoraj; druga polovica prihaja od spodaj. Zato pa je treba bolj in bolj osvoboditi dušo, telo pa devati v sužnost, v sladko sužnost dela in čistosti.«

Vsako popuščanje čutnosti je škodljivo. Počutnost mori duha in mu vzame polet. S tem je hotel zamoriti kralj Nabuhodonozor mlade Hebrejce, ki jim je bil nevoščljiv njihove duševne svežosti. Zatehteval je, da jim skozi tri leta dajejo za hrano mnogo mesa in vina z njegove lastne mize. »Jejte, pijte in zredite se!«, take ideale so jim predložili. A ti so jih odklonili in rajši živeli od vode in preproste zelenjave. In ostali so duhovno sveži.

Najbolj hvaležna so premagovanja srca, domišljije, spomina, jezika in oči. Vsak dan se ti nudi prilika za to. Ne boj se! Po tej poti boš resnično zorel v moža. Z žrtvijo človek zapušča sebe in se bliža Bogu. »Vsa drama moralnega življenja je v tem, ali ostanemo v sebi, ali se zapustimo,« pravi Gratry. Treba je umreti sebi, če hočemo okušati večne resnice. To misel je zelo lepo izrazil veliki mislec Malebranche: »Če hočemo videti Boga in se z njim združiti, moramo umreti, ker nihče ne more živeti in videti Boga. Umrjemo toliko, kolikor zapuščamo telesnost, ukazujemo molk čutom, domišljiji in strastem. Večna modrost je prikrita živim. Tisti pa, ki so umrli svetu in so križali svoje meso in njegove grešne želje, ki so križani z Jezusom in je svet z njim križan, z eno besedo, tisti, ki imajo čisto srce in je njihova domišljija brez umazanosti, bodo uživali resnico.«

J. Prelesnik

Pomlad v duši

Stal sem v cerkvi in molil. Zunaj se je mračilo in sneg je škripal od mraza. V cerkvi pa je bilo tiho in mračno. Mirno so dogorevale sveče, ki jih je prižgala Bog ve katera drhteča roka, in jagode rožnega venca so drsele med prsti.

Pa med mojimi ne. Kajti stal sem tam zadaj skoraj pri vratih, zravnan in s pogledom uprtim v oltar. Poklek-

Misijanski drabiž

Gobavost. Ena najhujših bolezní je gobavost. Ni mogoče podati točnih števil o sedanjem stanju te bolezní po svetu. A prav v zadnjem času so bile na univerzi v Lyonu podane tele številke: v Evropi je gobavcev okrog 5000, od teh jih odpade nekaj sto na Rusijo, 2000 na baltiške države, 1000 do 2000 na Balkan, nad 600 na Portugalsko, 500 na Italijo, 250 na Francijo.

V Prednji Indiji jih je kakih 100.000, na Japonskem 16.000, v Birmaniji, Siamu, Malaki in Indokini 50.000, na Kitajskem 1—2 milijona, na Filipinih 10.000, v Holandski Indiji 60.000, v Severni Afriki več sto, v ostali Afriki več sto tisoč. Samo v francoskih kolonijah v Afriki jih je 170.000. Avstralija jih ima 200 do 300. Veliko jih imajo oceanški otoki. Na Havajskih otokih jih živi kakih 1000, na Novi Gvineji 1500 itd. Katoliški misijonarji so že od nekdaj posvečali veliko skrb tem nesrečnežem. Izmed vseh je najbolj znan apostol gobavcev P. Damian, o katerem bo izšel v kratkem lep življenjepís v slovenskem prevodu. Vsega skupaj vzdržujejo misijonarji okrog 100 gobavskih naselij. To delo krščanske ljubezni vzbujá spoštovanje pri vseh, starih in modernih poganih.

Velike malenkosti. Kako dostikrat katoličani preziramo razne akcije, ker se nam zde premalenkostne, s tem pa zavrzemo veliko delo, nam najbolj nazorno pokažejo papeške misijonske družbe.

Glavna, res svetovna misijonska organizacija je »Družba za širjenje vere«. Po želji Rima naj bi vsak katoličan, ki je že izpolnil 12. leto, postal član te družbe in kot tak vsak dan zmolil kratko predpisano molitev in vsak mesec prispeval tistih nekaj centezimov. Za vsakega posameznika je to tako majhno breme, da je prav vsak zmožen postati član te družbe. Saj moliti more vsak, tistih nekaj lir pa tudi skoraj vsak more darovati. A morda prav zato, ker se nam zdi premalenkostno, kar ne moremo DSV organizirati tako, kot želi Rim. Če bi pa pomislili, kaj pomeni taka organizacija, bi gledali nanjo z drugačnimi očmi. Če bi res vsi katoličani storili svojo dolžnost, ki je tako malenkostna, bi vsak dan, vsako uro, da, vsako minuto kipela proti nebu molitev za misijonsko poslanstvo Cerkve, letno pa bi se zbralo 900 milijonov lir. Oboje bi bilo ogromnega pomena.

Ali drug primer. Kako neznatna je otroška misijonska organizacija, ki jo pri nas imenujemo »Dejanje sv. Detinstva«. Kaj naj pomeni tako res otroško delo. A čisto drugačen pogled se nam odpre, če ugotovimo, da je v svojem stoletnem obstoju (prav letos praznuje stoletnico) ta organizacija posredovala krst 20 milijonom poganskih otrok. Res, velike malenkosti!

**Kupi in beri novo
»Knjižico«**

DR. V. FAJDIGA :

»NAŠ OČE«

ki govori o socialnem delu Pija XII.

niti me je bilo sram. Res, sram pred tisto peščico ljudi, ki so bili zatopljeni v molitev. Bal sem se, kaj bodo rekli, če bi mlad fant, kot sem jaz, ponižno pokleknil pred svojim Odrešenikom. In tako sem molil stoje. Vsaj mislil sem, da molim. Pregibal sem ustnice, a moje srce je bilo kakor zamrzlo od mraza tam zunaj.

Tedaj je vzplapolala in zaprasketala sveča. Ugasnila je, ker je dogorela do konca. Do kraja. Zamislil sem se. Da, do kraja. Kakor naš Gospod Jezus, ki je živel in trpel za nas od Bellehema do Kalbarije, Da, do Kalbarije. In še tam, na križu, do zadnjega diha. Do kraja. Nič ni vprašal, ali bo pot težka, trpljenje hudo, smrt grenka. Saj je vedel vse to. Vedel je in vendar se ni branil trpeti za nas, grešnike. Vedel je, da bo križ težak, pa ga ni odklonil. Zakaj? Vedel je, da bo trpljenje strašno, pa ni se ga zbal, ker je hotel trpeti za nas — tudi zame. Tudi prav zame.

Zakaj? Skoraj zavpil sem, ne z ustnicami, ampak s srcem. Moja duša je zaklicala: zakaj? Zakaj je Kristus, naš Gospod, sam božji Sin, trpel zame, grešnika, zame, ki sem prah in pepel? Ali ne zato, ker sem se mu smilil v svoji rešitvi? Ali ne zato, ker me je ljubil, kot bi me ne mogel ljubiti noben brat na zemlji.

Spet je zaklicala moja duša: zakaj? Gospod, saj tudi jaz Tebe ljubim, pa mi je vsaka žrtoica tako nadležna, vsaka nevednost tako zoprna, vsako trpljenje prehudo?

In spet sem se vprašal zakaj in dobil sem odgovor: Mar je res ljubezen, če jokaš ob misli na moje trpljenje, svojega srca mi pa nočeš izročiti? Ali je ljubezen, če praviš: »Gospod, ljubim Te, od svojih napak pa nočeš odstopiti?«

Mrtva sveča je do kraja zgorela v božjo čast, jaz pa bi ti ne daroval vsega srca, moj Bog? Tako sem mislil, tako sem storil in daroval Bogu svoje srce. Do kraja. In sem sklenil, da ne bom več sebi, ampak Bogu živel — do kraja.

Ko sem pa šel iz cerkve, sem vstal. Sam nisem opazil, kdaj sem bil pokleknil, kajti kje na svetu je človek, ki bi mogel stati pred Bogom, ko ga obiše s svojo milostjo?

Iz cerkve sem stopil v mračni, mrzli večer. Sneg je škripal od mraza, jaz pa sem nesel v duši s seboj božji mir. Okrog mene je bila zima, v moji duši pa se je začela pomlad.

Prelesnik J.

Spoznanje

*V globinah tavalala je duša moja,
pogreznjena je do vratu v goščavo
iskala le veselje in zabavo,
nikjer pa najti mogla ni pokoja.*

*Utrujena od hudega je boja
sklonila vso prevzetno svojo glavo,
spoznala je, kje je veselje pravo,
in rada, Oče, bi bila spet Tvoja.*

*Srce zavrglo prazno je veselje,
dehteč trpljenja venec Tebi vije,
Ti posvetilo je vse svoje želje.*

*Ljubezni Tvoje zdaj mi cvetka klije,
vse je pokojno in nemir odšel je
in jasno v moji duši sonce sije.*

Linorez, Kos Branko.

večna luč jo je slabo razsvetljevala. Samo v prvi klopi je ostala temna senca; bil je oni Bevčar, trški gostilničar, trgovec in posestnik. Nič kaj priljubljen ni bil, sovražili, ogibali in — bali so se ga vsi; vsa okolica ga je poznala kot skopuha in oderuha; in še vse kaj drugega so si šepetali o njem. Za njim je sedel droben deček, njegov sin Nejče.

Bevčar je ljubil svojega umrlega sinčka Frančka, kakor more ljubiti le zaničevan, osamel mož, ki se ga vse ogiba. Bil mu je edino drago bitje, s katerim se je razumel. Nanj je zidal vse svoje upe, svojo bodočnost, za njega je nabiral vsa ta bogastva — — —

Bila ni samo bolečina za sinom, ki ga je bolela, bil je ranjeni ponos, prekrižani načrti, strto življenje — — —

Stopil je iz klopi in počasi, obotavlja je pokleknil pred Zveličarja na razpelo, čigar izmučeni, krvavi, potni in s trnjem okronani obraz se je svetil iz teme — — —

»Prah si!« te besede so udarile po njegovem srcu kot bič in predrle njegovo trdo skorjo, kolikor je ni načela bolečina in žalost.

»Moj Bog! Zakaj si mi ga vzel?« je zaječal. »Zakaj mi nisi prizanesel?«

Z meglenimi, zastrtimi očmi je videl samo Njegovo blede obličje — — —

»Povej mi Vsevedni, kaj bo iz njega? In iz mene? Samo prah in pepel? Zakaj je potem živel in zakaj si mi ga vzel? Saj imamo dušo, kaj bo iz nje?«

Krčevito je stiskal sklenjene roke, pot mu je stopal na čelo — — —

Bakreno božje oko nad razpelom se je svetlikajoče upiralo vanj — — —

V zapuščeni cerkvi je vladal mir, motili so ga samo vrabci, ki so skozi strto okno priletavali v cerkev — — —

»Da, tvoje telo bo prah! Tvoja duša, tvoj jaz, pa je enkrat za vedno. Živela bo!«

»Živela...? Večno...? Zakaj mora sedaj živeti v telesu, v tem prekletem peklu?«

»V tem življenju, ki ga ti tako težko nosiš in preklinjaš, živiš, da si prislužiš večnost. Prišel boš pred Večnega in Pravičnega, in On te bo sodil. In kaj si storil ti za svojo večnost, za svojo sodbo? S čim si si zaslužil življenje, ki bo večno? — Ali mogoče s tem, da naganjaš pse na berače — moje male? Mogoče s tem, da si pregnal sušičnega mlinarja po svetu, ko ti ni plačal o pravem času?«

Sem ter tja je še ležal umazan sneg, zlasti po obronkih in tam, kamor ni seglo sonce. Oni značilni nemirni pomladni duh — vsak kraj ima svojega — je že visel nekje v zraku. Po razmočeni zemlji in blatnih poteh so curljali potočki; sneg se je topil; prvi pomladni marčni vetrovi so zapihali — — —

Skozi mrak in meglo, v kateri so se sramežljivo skrivale trške hiše, so pronicali samo njihovi blede obrisi in razsvetljena okna. Cerkovnik je že pozvanjal; bila je pepelnična sreda. Župnik je pepelil svoje farane.

V samo s svečami slabo razsvetljeni cerkvi so votlo in grozeče odmevale njegove besede: » — — prah si in v prah se povrneš!«

Danes so tržani začudeno opazovali — saj ga do sedaj tu še nikoli niso videli — trškega bogatina Bevčarja, čigar sinčka so včeraj zagreblili za cerkvijo.

»Kaj pa ta v cerkvi? Pa danes...?«

»Kaj bi ne bil! Ga je menda že ganilo, saj so vedno pravili, kako je ljubil ono revše — — — Tako so si prišepetavali tržani in s pepelnatim križem na čelu odhajali; mudilo se jim je na polje — — —

S pogašenih sveč se je dvigal dim. Temno je bilo v cerkvi, rdečkasta

»O Bog, o Bog!« je ječal Bevčar in se sklanjal, kakor bi mu oprtavali težka bremena.

»Ti nesrečnik, mogoče s tem, da si vrgel iz one bajte pri kolovozu ubogo Petro in njenih sedem otrok? Se še spominjaš onega prizora, ko je klečala stara Tičovka pred teboj na kolenih, da bi je ne rubil?«

Kakor črv na žerjavici se je zvijal in tresel in stiskal glavo globoko v prsa...

»In ti, nečistnik, ali ne veš, da te kolne prenekateri oče in prenekatera hči? Ali veš, kako je bilo tedaj, ko je bila vrsta na tebi, da kupiš krsto za beračico Jero, ti skopuh!«

Kristusov krvavi obraz se je žalostno svetil skozi mrak — — —

Bevčar se je zdrzaval kakor pred točo silnih udarcev — — —

Kako je bilo tedaj, ko ste se zaobljubili, da boste prizidali cerkvi kapelo? Zaobljubil si se — prav bahavo —, ko je bilo pa treba na delo, ki se umaknil, češ farji so začeli pa naj še končajo! Si li slep Bevčar ali kaj, da ne vidiš trpljenja svojega sina Nejčka? Ne vidiš, kako trpi, kako moli in prosi za svojega očeta?«

Bevčar se je umiril; glavo je imel globoko sklonjeno. Po prazni cerkvi je odmevalo zadrževano hlipanje — — —

Skozi okno je padel pramen ravno vzišlega sonca in oblil Kristusov obraz; kljub bolečinam in krvi se je smehljaj.

»Spregle dal sem! Odpusti mi!«

Dvignil je glavo proti Njemu, solze so se mu lesketale na licih.

»Kaj hočeš, da storim, moj Gospod in moj Bog?« je s tihim glasom zašepetal.

V cerkev so prodrli sončni žarki in jo razsvetlili. Iz teme se je pokazalo razpelo v vsej svoji veličini — — —

»Spominjaj se, sin, kar sem naročil bogatemu mladeniču! Ne pozabi, da si prah in da se v prah povrneš!«

Tedaj se je dotaknil Bevčarja njegov sin Nejče. Zbudil se je kakor iz sanj, se mu nasmehnil in rekel:

»Sedaj bo vse dobro, Nejček!«

Z roko v roki sta odšla — — —

Ko sta odprla vrata, sta stopila v svetli dan..., stopila sta svetlobi, soncu in luči naproti — — —

(Linorez, Lida.)

Marija

Ave Marija

*Kadar se dan zazori
in vetrič hladan pripleše v dobrave,
takrat se v naravi lepo zablesti
in v duši trpeči se luč zaiskri —
Ave Marija...*

*Kadar leže mrak na zemljo
in zakrijejo polja in trate meglice
in rože povesejo trudne glavice,
priplava iz daljave skrivnostno lepo —
Ave Marija...*

*O, Mati, zdaj se še name ozri
in varno me vodi sred temne noči,
daj, vodi me, Mati, v zarje neba,
pa mi bo pelo na dnu srca —
Ave Marija...*

Nekoč je bilo ...

Linorez, Simona

moram še boljša. Daj, o Mati, pomagaj mi, da se bom znala žrtvovati za svojega bližnjega. Daj, o Mati, varuj me, da ne bom nikdar zašla na krivo pot, iz svetlobe v temo.« Tako je molila, kleče na oltarni stopnici in z obrazom v dlaneh.

Da, obraz je imela v dlaneh pa ni videla Marijinega obraza. Dober, ves mil je bil njen smehljaj, pa prečudno žalosten...

Za milo zimo je prišla še milejša, še lepša pomlad. Prišel je maj, praznik rož, ptičjega petja, praznik lepote.

Ljudje so se čutili mlade; tako srečni, veseli so bili. Zdelo se jim je, da so novi, da so se prerodili v nov svet. V zraku je vel nek nov, doslej neznanj vonj. Bil je opojen duh po rožah, po soncu, veselju, mladosti. Ljudem so od sreče žareli obrazi in iz oči je gledalo prešerno veselje...

Maj se je že nagibal proti koncu, ko je Vida stopila iz kongregacije. Ko so zvedele za to, so onemele. Vida jim vzroka ni povedala, le Mari je na samem zaupala: »Veš, Mara, šele sedaj sem prav spoznala, kaj je mladost, kaj je sreča, veselje. Vsega tega si tako zelo želim, kongregacija pa mi premalo nudi. Zato bom skušala najti tega druge. Pa ne zameri!«

Ne, Mara ni zamerila. Le hudo ji je bilo, tako hudo, da si je od bolesti zgrizla ustnice do krvi. Ah, zakaj se je morala Vidina sestra Lea vrniti prav sedaj iz Pariza in zakaj je bil maj tako nesrečno lep?

Nekoč je bilo... Da, tako dolgo je že od tega, da bi človek skoraj dejal, da več res ni. Danes je Vida gospa, milijonarjeva žena, in se ji dobro godi. Mož je dober, lep. Rad jo ima, vsako željo ji izpolni. Vida ima svoj avtomobil, lepe obleke, ob morju celo svojo villo. Kaj hočete več?

Toda v Vidinem stanovanju ni dveh reči.

Tistega ni, ki bi delal nered, ki bi norel, trgal... Otroka ni. Saj bi Vida tako rada otroke, da bi jih vzgajala, da bi jim kruh rezala, da bi jim bila mati. Pa gospod bančni ravnatelj jih noče. Pravi, da to ni moderno.

In v Vidinem stanovanju ni ne križa ne kipa Matere božje. Vidine oči so mnogokrat žalostne in bi se rade ustavile na nečem, kar te tolaži, kar ti daje upanja na srečnejše čase. Vida bi imela v spalnici tako rada kongregacijsko sliko. Pa gospod bančni ravnatelj pravi, da za take stvari v njegovem stanovanju ni prostora.

V Vidinem stanovanju je vsega dovolj, le dveh reči ni — otroka in Boga.

Pa če ji pogledaš še v oči, boš videl, da v srcu ni — sreče.

Nekoč je bilo... Da, tako dolgo je že od tega, da bi človek skoraj dejal, da ni res. Pa vendar, živele so, bile so kongreganistkinje kakor me, imele so iste cilje, kot jih ima vsaka izmed nas.

Zima je bila. Sneg je ležal v velikih kupih po cesti. Pa tisti dnevi so bili tako lepi. Sonce je sijalo. Pozlačene luže na cestah in okna so mežikala in se smejala. Po zraku je vel duh po telohu, po trobenticah in zvončkih, po pomladi.

Ljudje so se zdeli tako srečni in dobri kot še nikoli.

Tiste dni je imela Vida pri kongregaciji predavanje o živiljenju in delu kongreganistkinje. Govorila je o najlepšem vzoru, o Mariji, o čistem, lepem živiljenju otrok Resnice, o žrtvi in delu za rešitev tovarišic in njihovih družin; z eno besedo, govorila je tako lepo in toplo, da je segla njena beseda sestram prav do dna srca. Mara, mala, črna Mara, z očmi kot oglje, Mara, njena najboljša prijateljica ji je vsa žareča stisnila roko: »Vida!«

Zvečer je stopila Vida v cerkev. Pokleknila je v teman kot ob Marijinem oltarju. »Mati,« je molila, »daj, da bom vedno taka, kot sem zdaj; ne, postati

Franceljnovno slovo.

Ze pri prvem prikazovanju je Marija na Lucijino vprašanje, če bo Francelj prišel v nebesa, odgovorila, da bo prišel, a da bo prej moral zmoliti še mnogo rožnih vencev. Ko mu je Lucija povedala Marijino sporočilo, je žareč od veselja prekrizal roki in obljubil:

»O Gospa moja, zmolil jih bom, kolikor boš hotela!«

Francelj je besedo držal. Vsak dan je molil vsaj en rožni venec, dostikrat pa še več. Ko sta se včasih deklici na paši igrali in ga klicali: »Francelj, kaj počneš?« je v odgovor dvignil rožni venec. »Ali sta že pozabili, kaj mi je naročila Mati božja? Da moram zmoliti še dosti rožnih vencev.«

Pri drugem prikazovanju je Marija rekla, da bo po Hiacinto in Franceljna kmalu prišla. Francelj si je smrti želel in veselil, a preden je prišla nebeška Gospa ponj, je moral še marsikaj prestati.

Dne 23. decembra 1918 ga je prijela »španska« bolezen, ki je kot smrtno nevarna influenza še celo leto po svetovni vojni kosila po Evropi.

Lucija je bolnega Franceljna pogosto obiskovala. »Nocoj je bilo precej žrtvic.« ji je ob nekem takem obisku zaupal Francelj. »Jih niti nisem štel. Tako me je bolelo, pa sem bil kar tiho. Trpim iz ljubezni do Jezusa in Marije.« Francelj se ni nikoli pritoževal, nikoli zastokal. Jedel in pil je, kar so mu prinesli, in nikoli ni nihče vedel, kaj ima rad in kaj se mu upira.

Nekega dne je oddal skrivaj Luciji svoje pokorilo, tisti konec vrvi:

»Vzemi in odnesi, da ne bodo videli mama. Je ne zmorem več...«

V dveh tednih se je Franceljnu sicer bolezen toliko zboljšala, da je lahko vstal, a zlo je glodalo dalje. Slabiel je iz dneva v dan.

Konec januarja je moral zopet leči. Ob neki priliki, ko je prišla Lucija na obisk, ji je Hiacinta zaupala: »Veš, Mati božja naju je obiskala in povedala, da se kmalu vrne po Franceljna in ga odvede v nebesa.«

V začetku aprila se je Franceljnovno stanje tako poslabšalo, da so poklicali gosпода župnika. Francelj se je hotel pripraviti na spoved in sv. obhajilo. Ze navsezgodaj je prosil, naj pokličejo Lucijo. Ko sta bila sama, ji reče:

»Danes se bom spovedal, da se pripravim na sv. obhajilo in na smrt. Povej mi, prosim te, če si me kdaj videla delati greh...«

»Mame včasih nisi ubogal, ko ti je rekla, da bodi doma, pa si ušel k nam, ali pa si se skrival.«

»Imaš prav. To sem večkrat storil. Pa še Hiacinto vprašaj, če se spomni še kakih drugih mojih grehov.«

Hiacinta je malo pomislila in dejala: »Povej mu, da je, še preden se nam je prikazala Marija, ukradel očetu nekaj denarja in da je s kamenjem obmetaval dečke iz sosednje vasi.«

Na to je pripomnil Francelj: »Tega sem se že spovedal, pa se bom še enkrat. Bog ve, če ni prav zaradi teh grehov Jezus tako žalosten! Sedaj bi jih več ne storil, tudi če bi ne bilo treba umreti. Danes se jih hudo kesam.« Sklenjenih rok je ponavljal molitev, ki jih jo je bila naučila Marija:

»O Jezus, odpusti nam naše grehe, obvaruj nas peklenškega ognja in vodi v nebesa vse duše, posebno še tiste, ki so najbolj potrebne tvojega usmiljenja.«

Lucijo je prosil: »Še ti moli zame, da mi Bog odpusti moje grehe!«

»Bom. Pa saj ti jih je gotovo že odpustil, sicer bi ne bila Mati božja pred dnevi rekla, da te bo kmalu odvedla v nebesa.«

Zvečer je bil Francelj ves srečen, ker se je spovedal in ker bo drugi dan prvič sprejel sv. obhajilo.

Naslednje jutro je farni zvon naznanjal, da gredo z Gospodom k bolnemu otroku. Mnogim so stale solze v očeh. Francelj je ostal tešč in se hotel še enkrat spovedati, da bi bil še bolj pripravljen. Prejel je sv. obhajilo z veliko pobožnostjo.

Svojo ljubljeno mamo je prosil odpuščanja in blagoslova. Luciji in Hiacinti, ki sta prebili skoraj ves dan pri njem, je obljubljal: »V nebesa grem; a bom tam neprestano prosil Jezusa in presveto Mater, naj tudi vaju kmalu vzame tja gor.« Deklici sta jokali. Hiacinta mu je med solzami naročala: »Prisrčno mi pozdravi Jezusa in Marijo! Povej jima, da bom rada pretrpela vse za spreobrnjenje grešnikov in v spravo za vse žalivce brezmadežnemu Srcu Marijinemu.«

Pozno zvečer so se poslovili: »Francelj, z Bogom! Če boš še nocoj šel v nebesa, veš, ne pozabi name!«

»Ne bom, le mirna bodi!«

»Pa na svidenje v nebesih!«

V petek, 4. aprila, je ob šestih zjutraj Francelj zašepetal materi: »Glejte, mama, čudovito luč tam pri vratih...« In kmalu nato: »Zdaj je ne vidim več...«

Obraz se mu je ubral v angelski nasmeh. Odšel je brez boja in brez trpljenja, kakor tisti, ki za gotovo odhaja v boljše življenje.

Njegovo telo so pokopali na fatimskem pokopališču. Tam čaka pod veliko samotno cipreso na vstajenje.

Tako je živel in umrl dobri, nedolžni pastirček Francelj Marto, ki je imel to srečo, da je večkrat videl Marijo in si je v svojem kratkem življenju z vztrajno molitvijo in z drobnimi žrtvami za spreobrnjenje sveta prislužil nebesa.

Mak

Mati

V mestu so gorele luči. Med ozke ulice je nanašalo sneg in sivo nebo je tiščalo prav med hiše.

Milica je čakala pred izložbo na Rudija. Brez dežnika je bila, da so se ji črni kodravi lasje svetili od kapelj raztaljenega snega. Ob pol šestih sta bila zmenjena, da gresta v kino.

»Pojoča ljubezen.« ji je dejal, ko sta popoldne šla skupaj iz šole, in razigrano pomežiknil z očmi.

Lep fant je bil Rudi. Bogatih staršev sin in sukno je imel ukrojeno po naj-novejši modi. Milica pa je imela dvoje: lepoto in dobro srce. Njena mati, uboga bajtarica, je rinila vozičke v mesto in prodajala na trgu, kar je nakupila po deželi. Toliko da je bilo za kruh in sol in za revnega prašička o božiču. V ogrinjači je stala po celo dopoldne na trgu, čakala na hčerko, če je bila prosta, in popoldne porivala prazen voziček spet poldrugo uro daleč domov.

»Le kje hodi?« je pričelo jeziti Milico, ki je hodila sem in tja. V lase se ji je nabiral sneg in začutila je prve kaplje, ki so ji stekle za vrat. Zavihala je ovratnik in otresla z glavo.

»Morda pa ga ne bo, kakor zadnjič,« je skoraj s strahom podvomila in pomislila na nedokončano slovensko nalogo, ki jo je morala prekiniti zaradi njega.

»Škoda, da imaš tako mater,« ji je dejal zadnjič. »Tako kmečka je, ogrinjavko in ruto nosi.«

Takrat mu je zamerila, ker jo je zbolelo. »In vendar je moj obraz iz nje,« mu je dejala tiho in glas se ji je tresel. Ljubila je mater, dasi je čutila, da se ji odmika.

Nenadoma se ji je zazdelo, da gre onkraj ceste. Trdo zavita v sivo ogrinjačo, z nerodnimi čevlji in z ruto na oči.

»Saj ni,« se je oddahnila in stopila na vogal.

»Ni!« je nekaj usekalo v duši. »Ni! In če bi bila? Bi jo pustila mimo?«

Srce je molčalo.

»Ne bo ga,« je poslušala, ko je udarila ura tri četrt. Na plinski vogalni svetilki se je topil sneg in velike kaplje so polzele kakor solze po zamazanih šipah. Tudi njej je bilo, da bi zajokala. Vse je pustila zaradi njega, gospodinjji se je zlagala in še mater je zatajila v srcu. On pa morda sedi nekje v veseli družbi in se smeji.

»Rudi,« so ji zadrhtele ustne.

»Mati!« je zapeklo v srcu.

In videla je v duhu, kako sta se nekoč srečala. Mati, ki bi ji zdaj poljubila vse premrte prste in modre ustne, in Rudi z nasmejanimi očmi, s privihanim ovratnikom in svetlimi čevlji. Ozek je bil pločnik in na cesti blato. In zadel jo je s kormolcem, da je morala stopiti v brozgo. On pa še trenil ni, ker je peljal pod roko Sonjo. Takrat je jokala prvič zaradi njega. Mati je morala tisti večer prenočiti pri njej in zjutraj ji je sama osnažila čevlje.

In nocoj jo je zatajila. Njo, katere sama ruta je bila več vredna ko vsa Rudijeva polizanost. Da bi zdaj res prišla mimo v ogrinjavki in ruti, sredi ceste bi padla prednjo in jo prosila odpušcanja.

»Mati!« jo je zlomilo in solze so jo polile po premrtih licih. Ura je počasi bila šest. Kakor da jo je nekdo udaril z velikim bičem prav na tilnik, je sklonila glavo in zavila v ulico, kjer je bilo najmanj ljudi. »Domov, v svojo sobo,« je jokalo srce

Ko je zavila spet na glavno cesto, jo morala iti mimo kina.

Svetla žarnica je osvetljevala veliki medli napis: Pojoča ljubezen.

In Milici se je zazdelo, da je žarnica nenadoma postala ostudno Rudijevo oko, ki je pomežikovalo in se posmehovalo kakor človek, ki je nekoga udaril po srcu.

Tedaj je v Milici umrla ljubezen in mati je stopila z blatne ceste spet na pločnik.

★ ZADNJA STRAN ★

ZA BISTRE GLAVICE

1. Konjiček. (Dolžan Franc)

Z	A	O	E	R	I	S	L
B	J	D	M	O	B	A	L
N	A	G	J	N	M	A	P
L	E	N	I	Ž	M	O	V
J	L	D	A	A	G	O	I
T	V	•	E	E	S	A	S
O	I	L	E	I	A	O	D
O	S	P	R	S	J	T	M

2. Posetnica. (J. R.)

Ime: p. Odišo Mirt

Kaj nam kliče ta redovnik?

3. Enačba. (Franci Z.)

$$5 + 1 + 6 + 7 + 8 + 2 + 12 + 8 + 2 = \\ = 9 + 3 + 5 + 8 + 1 + 10 + 4 + 11$$

Ključ:

$$9 + 3 + 5 + 1 + 10 + 4 + 11 = \text{krstno ime} \\ 8 + 2 + 7 + 2 + 11 = \text{gozdna žival} \\ 6 + 5 + 7 = \text{domača žival}$$

4. Črkovnica. (Simona)

P R B J J A
S Č A L A O

Rešitve do 5. aprila na uredništvo, Marijanišče, Ljubljana. — Dva izžrebana bosta dobila knjižno nagrado po lastni izbiri. — Na uganke iz prejšnje številke je prišlo 37 rešitev. Izžrebana sta bila Puntar Silva in Zupanc Franc. Knjigo naj dvigneta na upravi.

ČUDEN SREČOLOV. V nekem kraju, ki se imenuje „Kjerkoli“, se je vršil čuden srečolov. Srečke so imele vse podobe in oblike; tudi cena jim je bila različna. Njih prava vrednost pa je bila v močnem nasprotju z mikavnostjo in reklamo.

Otroci so si nakupili srečk z napisom „bonboni“ „Kiki“, „čokolada“ itd.; zadeli pa so zobobol in kar je v zvezi z njim: oteklina na licu in čeber solza. Možje in fantje, ki so se odločili za srečko s cigaretami, so zadeli — samo dim in nič drugega. Prešerna dekleta, ki so jih najbolj mikala razna lepota, so počasi prišle do spoznanja, da so z njimi zadele samo — posmeh pri pametnih ljudeh.

Bilo jih je pa nekaj takih, ki so si kupili čisto svojevrstno srečko: neznatno in drobno knjižico. Samo 1 liro je stala in že po ceni bi človek sklepal, da se s to srečko ne bo kaj prida zadelo. A ko so začeli knjižice prebirati, se jim je čedalje bolj jasnilo v duši. Spoznali so, da je vsaka beseda cekin, vsa knjižica pa pravo duhovno bogastvo.

In glejte, ta srečolov še vedno traja! Te knjižice izdaja Rakovnik. Celoletna naročnina 12 lir, posamezna knjižica 1 liro. — Naroči tudi ti!

»Naša Zvezda« izhaja dvakrat v mesecu. Cena za dijake 8 Lir, za druge 12 Lir letno. Izdajatelj: SVDMMK (dr. T. Klinar). Odgovorni urednik: dr. J. Oražem, Marijanišče. Uprava: Strelška ul. 12/II. Tisk Ljudske tiskarne (J. Kramarič).